

Daniel Kitabı - Numara Yüz On Sekiz

Kudüs'e Yönelik Peygamberî Uyarı: Zamanın Sonundaki Olayların Sembolik Tasviri

Jeff Pippenger
2024-03-05

63'ten 70 yılına kadar süren ve 'şehrin başına gelecek felaketleri ilan ederek Yerus alim'in sokaklarını baştan başa dolaşan' o adam tarafından duyurulan yedi yıllık uyarı, Yerus alim'e verilen uyarının önce Mesih'in hizmetinde üç buçuk yıl, sonra da öğrencilerin hizmetinde üç buçuk yıl sürmesiyle tip olarak önceden gösterilmişti.  nceki yazılarda, Yerus alim'in yıkımının çarmıhta ya da daha sonra Stefanos'un taşlanması sırasında gerçekleşebileceği zaten belirtilmişti; ancak Tanrı'nın uzun sabrı, şehir ve halk üzerindeki yargısını erteledi.

“Ve ‘kimin üzerine düşerse, onu toz hâline getirecektir.’ Mesih'i reddeden halk, çok geçmeden şehirlerinin ve uluslarının yıkıldığını görecekti. İhtışamları kırılacak ve r zg rın önündeki toz gibi dağıtılacaktı. Peki Yahudileri yıkan neydi?  zerine inşa etmiş olsalardı güvenlikleri olacak olan kaya idi. Hor görülen Tanrı iyiliği, reddedilen doğruluk, hafife alınan merhamet idi. İnsanlar kendilerini Tanrı'ya karşı koyacak biçimde konumlandırıdılar ve kurtuluşları olacak her şey, yıkımlarına dönüştü. Tanrı'nın yaşama yönelik takdir ettiği her şeyi,  l me yönelik buldular. Yahudilerin Mesih'i çarmıha germesi, Yerus alim'in yıkımını da içinde barındırıyordu. Golgota'da dökülen kan, onları bu dünya için de gelecek dünya için de yıkıma batıran ağrılık oldu. Tanrı'nın l tfunu reddedenlerin üzerine yargının ineceği o büyük son günde de böyle olacaktır. S r me kayaları olan Mesih, o zaman onlara intikam alan bir dağ olarak görünecektir. Doğrular için yaşam olan O'nun yüzünün görkemi, kötüler için tüketen bir ateş olacaktır. Reddedilen sevgi, hor görülen l tuf yüzünden, g nahk r mahvedilecektir.”

Birçok örnekle ve tekrarlanan uyarılarla İsa, Tanrı'nın Oğlu'nu reddetmenin Yahudiler için ne sonuçlar doğuracağını gösterdi. Bu sözlerle, her çağda onu Kurtarıcılarını kabul etmeyi reddedenlerin hepsine sesleniyordu. Her uyarı onlar içindir. Kutsallığı çiğnenmiş tapınak, itaatsiz oğul, kötü bağcılar ve hor gören yapıcılar, her g nahk rın deneyiminde karşılığı vardır. Tövbe etmedikçe, onların işaret ettiği akıbet onun olacaktır. Çağların Arzusu, 600.

Adamın Kudüs'e tanıklık ettiği yedi yıllık dönem, ilk kuşatmada her biri bin iki yüz altmış gün olan iki eşit döneme bölündü. Bu yedi yıl Kudüs' n yıkımını temsil ediyordu ve Mesih ile  ğrencilerinin hizmetlerinin yedi yılı Kudüs' n yıkımının başlangıcını temsil ediyordu; İsa her zaman sonu başlangıçla  rnekler. Bu yedi yıl ayrıca, kuzey krallığına karşı “yedi zaman” ile de sembolize edilmişti; bu “yedi zaman”, her biri bin iki yüz altmış yıl olan iki eşit döneme b l nm şti.

Modern Roma, putperest ve papalık Roması'nın harfi ve ruhan  Yerus alim'i ayaklar altına almasına ilişkin tarihsel anlatıyı tekrarladığında; Modern Roma, 63 yılından 70 yılına kadar bir kişi tarafından verilen uyarının iki dönemine ilişkin iki tarihsel anlatıyı tekrarladığında; ve Modern Roma, Mesih ile  ğrencilerinin üç buçuk yıl boyunca Yerus alim'e girip çıktıkları iki dönemle

temsil edilen tarihsel anlatıyı tekrarladığında, son günlerde “artık zaman kalmayacaktır” denmiş olsa da iki ayrı dönem tezahür edecektir.

Bu iki dönemden sonuncusu, Modern Roma’nın, ölümcül yarası yakında çıkacak Pazar yasasıyla iyileştirildiğinde, imanlılara yönelik son zulmünü gerçekleştirdiği sembolik kırk iki aydır. Bu sembolik kırk iki ay, iki dönemden ikincisidir ve Modern Roma’nın yargısının icra edildiği dönemdir. Bu dönemden önce, Laodikya Adventizmi’nde hayatta olanların soruşturma yargısı gerçekleşir.

Gerçek Yeruşalim’e uyarıyı ileten adam, Titus’un kuşatmasında öldü. Yıkımda değil, yıkımdan önceki kuşatma sırasında öldü; çünkü Yeruşalim’in yıkımında bir tek Hıristiyan bile ölmedi.

Yedi yıl boyunca bir adam, şehre gelecek felaketleri ilan ederek Kudüs’ün sokaklarında aşağı yukarı gidip gelmeyi sürdürdü. Gündüz gece çılgın bir ağıt okur, şöyle haykırırdı: 'Doğudan bir ses! Batıdan bir ses! Dört rüzgârdan bir ses! Kudüs’e ve tapınağa karşı bir ses! Damatlara ve gelinlere karşı bir ses! Bütün halka karşı bir ses!'-Ibid. Bu tuhaf kişi hapsedildi ve kırbaçlandı, ama dudaklarından tek bir şikâyet çıkmadı. Hakaret ve kötü muameleye yalnızca şu karşılığı verirdi: 'Vay, vay Kudüs’e!' 'Vay, vay onun sakinlerine!' Önceden haberini verdiği kuşatmada öldürülene dek uyarı haykırışı dinmedi. Büyük Mücadele, 29, 30.

Adam kuşatma sırasında öldü, ancak nihai yıkımda değil; ve nihai yıkım, sınama süresinin sona ermesini ve son yedi belayı temsil eder. Bu nedenle adam, ilk kuşatma sırasında Kudüs’ten ayrılma mesajının bir sembolüdür. Hristiyanlar o zaman kaçtılar ve ilk üç buçuk yılda adam, Kudüs’te ölmeyen bir grubun sembolüydü; ikinci üç buçuk yılda ise, sınama süresinin sona ermesinden önce ölecek son Hristiyanların sembolüdür. İlk dönemde yüz kırk dört bini, ikinci üç buçuk yıllık dönemde ise ikinci dönemde ölen büyük kalabalığı temsil eder.

Adamın mesajı tarihçi tarafından kaydedildi ve altı sesle ifade edildi. Nihayet hapsedildiğinde, yedinci ve son mesajı Kudüs ve sakinleri için "eyvah, eyvah" idi. Kaydedilen ilk "ses" bir "doğudan gelen ses"ti ve son mesajı "eyvah"tı. Mesajının ilk ve son unsuru, Kutsal Kitap’ta İslam’ı temsil eden semboldü; çünkü Kutsal Kitap’ta İslam "doğunun çocukları"dır ve onlar "doğu rüzgarı" ile temsil edilir. Son mesajındaki "eyvah" kelimesinin iki kez tekrarlanması, yeryüzünün krallarının üç kez "Eyvah, eyvah, o büyük kent!" diye haykırdığı Modern Babil’in sonunu yansıtır. Vahiy kitabının on sekizinci bölümündeki üç ayette "alas" olarak çevrilen Grekçe kelime, sekizinci bölüm on üçüncü ayette "woe" olarak çevrilmiştir.

Ve baktım ve göğün ortasında uçan bir melek gördüm; yüksek bir sesle şöyle diyordu: Daha çalacak olan üç meleğin borazanlarının öteki sesleri yüzünden, yeryüzünde yaşayanların vay hâline, vay hâline, vay hâline! Vahiy 8:13.

Adamın “vay, vay” diye ilanını, üç Vay’ın üçlü uygulamasını temsil eder; çünkü birinci Vay’ın unsurları, ikinci Vay’ın unsurlarıyla “satır üstüne satır” birleştirildiğinde, üçüncü Vay’ın unsurlarını belirler; tıpkı on sekizinci bölümde yeryüzünün kralları tarafından dile getirilen “eyvah, eyvah” şeklindeki üç ifadenin, birinci ve ikinci Vaylarca ortaya konduğu üzere üçüncü Vay’ı temsil etmesi gibi. Adamın mesajının başlangıcı ve sonu, üçüncü Vay’a ait İslam mesajını tipolojik olarak temsil eder.

Onun mesajının ilk ifadesi "doğudan" gelen bir sesi ve "doğu" İslam'ın bir sembolüdür, ama aynı zamanda doğudan yükselen mühürleyen meleğin de bir işaretidir.

Ve bundan sonra yeryüzünün dört köşesinde duran, yeryüzünün dört rüzgârını tutan dört melek gördüm; öyle ki, rüzgâr ne yeryüzüne, ne denize, ne de herhangi bir ağaca esmesin. Ve doğudan yükselen, yaşayan Tanrı'nın mühürünü taşıyan başka bir melek gördüm; ve yeryüzüne ve denize zarar verme yetkisi verilmiş olan dört meleğe yüksek sesle seslendi, diyerek: "Tanrımızın kullarını alınlarında mühürleyinceye kadar ne yeryüzüne, ne denize, ne de ağaçlara zarar vermeyin." Ve mühürlenelerin sayısını işittim: İsrailoğullarının bütün oymaklarından yüz kırk dört bin kişi mühürlenmişti. Vahiy 7:1-4.

Karmel Dağı'ndaki İlyas hikâyesinde, denize bakıp bir bulut gördüğünde batıya doğru bakıyordu; çünkü Karmel Dağı Akdeniz'in yakınında yer alır.

Yedinci kez olduğunda, o şöyle dedi: "İşte, denizden bir adamın eli gibi küçük bir bulut yükseliyor." O da şöyle dedi: "Çık, Ahab'a söyle: Arabanı hazırla ve aşağı in; yağmur seni durdurmasın." 1 Krallar 18:44.

İlyas batıya, Akdeniz yönüne dönük olurdu. Luka'nın on ikinci bölümünde Mesih, mesajının ayrılık getiren bir mesaj olduğundan söz eder.

Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi mi sanıyorsunuz? Size söylüyorum: Hayır; aksine, bölünme. Çünkü bundan böyle bir evde beş kişi bölünecek: üçü ikiye, ikisi üçe karşı. Baba oğula, oğul babaya; anne kıza, kız anneye; kayınvalide gelinine, gelin kayınvalidesine karşı olacak. Ve halka da şöyle dedi: Batıdan bir bulutun yükseldiğini gördüğünüzde hemen, "Sağanak geliyor" dersiniz; ve öyle olur. Güney rüzgârı estiğinde, "Sıcak olacak" dersiniz; ve öyle olur. Ey ikiyezlüler, göğün ve yerin görünüşünü ayırt edebiliyorsunuz; ama bu zamanı nasıl ayırt edemiyorsunuz? Luka 12:51-56.

Kudüs'e gönderilen elçinin mesajı Alfa ve Omega'nın imzasını taşır; çünkü başlangıç ve son, üçüncü 'Vay' ile ilişkili İslam'ı tanımlar ve 'doğu'nun sesiyle eşzamanlı olarak İslam'ın mesajını mühürleme mesajı olarak belirler. 'batı'dan gelen 'ikinci ses' geç yağmuru, yani son yağmuru tanımlar ve bütün peygamberler son günlere hitap etmektedir. 'batı'nın mesajı, tapınanları iki sınıfa ayıran geç yağmur mesajının bir simgesidir. Bu sınıflardan biri, 'bu zamanı ayırt edemedikleri' için geç yağmur mesajını tanıyamaz.

Elçinin mesajının bir sonraki unsuru, hem mühürleme mesajı olan hem de üçüncü "Eyvah" ile temsil edildiği üzere İslam'ın öfkeli atının mesajı olan "dört rüzgâr"ın sesidir. Bir sonraki unsur Yerusâlim'e ve tapınağa karşıdır; böylece, kurtuluş iddialarını Mesih'te değil, tapınakta ve Tanrı'nın seçilmiş halkı olarak miraslarında temellendirdikleri için, Tanrı'nın yanından geçip gittiği bir insan sınıfını tanımlayan bütün peygamberlerin mesajını ortaya koyar. Kutsal tarih boyunca "Rab'bin tapınağı, Rab'bin tapınağı biziz." diye ilan edenler olarak temsil edilenler onlardır. Yerusâlim'e ve tapınağa karşı olan mesaj, Laodikya mesajıdır.

Kilise Kutsal Ruh'un gücüyle canlandırılmıyor diye şaşmaya gerek yok. Erkekler ve kadınlar Mesih'in verdiği öğretiyi bir kenara bırakıyor. Öfke ve açgözlülük galip geliyor. Ruhun

tapınağı kötülükle dolu. Mesih için yer yok. İnsanlar kendi sapkın yollarının peşinden gidiyor. Kurtarıcının sözlerine kulak asmıyorlar. Azarları ve uyarıları reddederek işi kendi ellerine alıyorlar; ta ki şamdan yerinden kaldırılıncaya ve ruhsal ayırt etme yetisi insan düşünceleriyle bulandırılıncaya kadar. Hizmette eksik olmalarına rağmen, kendilerini şöyle diyerek haklı çıkarıyorlar: 'Rab'bin Tapınağı, Rab'bin Tapınağı biziz.' Kendi hayal güçlerinin ışığını izlemek için Tanrı'nın yasasını bir kenara bırakıyorlar. Review and Herald, 8 Nisan 1902.

Bunun üzerine haberci, uyarı mesajının sesini gelin ve damatlara karşı "satır üstüne satır" yönteminin bir simgesi olarak yükseltti; çünkü son günlerin peygamberlik çizgisi, Nuh'un günlerindeki peygamberlik çizgisi nasılsa aynen öyle olacaktır: yıkım tufanı, dünyevi hırs ve planlarını sel gibi basmak üzereyken, onlar tam o sırada evlenip evlendiriyorlardı.

Kutsal Kitap, son günlerde insanların dünyevi uğraşlara, zevke ve para kazanma peşine kendilerini kaptıracaklarını bildirir. Sonsuz gerçeklere kör olacaklar. Mesih şöyle der: "Nuh'un günlerinde nasılsa, İnsanoğlu'nun gelişi de öyle olacaktır. Çünkü tufandan önceki günlerde insanlar yiyip içiyor, evleniyor ve evlendiriyordu; Nuh gemiye girene dek böyle devam etti; tufan gelip hepsini alıp götürünceye kadar bunun farkına varmadılar; İnsanoğlu'nun gelişi de böyle olacaktır." Matta 24:37-39.

Bugün de böyledir. İnsanlar, sanki Tanrı, cennet ve ahiret yokmuş gibi kazanç ve bencilce haz peşinde koşturup duruyorlar. Nuh'un günlerinde, tufan uyarısı insanları kötülükleri içinde sarsmak ve onları tövbeye çağırma için gönderildi. Aynı şekilde, Mesih'in yakında gelişine ilişkin mesaj da insanları dünyevi şeylere dalmışlıklarından uyandırmak içindir. Onları ebedi gerçeklerin bilincine uyandırmak içindir ki, Rab'bin sofrasına yapılan davete kulak versinler.

"Müjde daveti tüm dünyaya—'her ulusa, her kabileye, her dile ve her halka'—verilmelidir. Vahiy 14:6. Uyarı ve merhametin son mesajı, yüceliğiyle bütün yeryüzünü aydınlatmalıdır. İnsanların her kesimine, zengin ve yoksul, yüksek ve alçak konumdakilere ulaşmalıdır. 'Yollara ve çit kenarlarına çıkın,' Mesih diyor, 've evim dolsun diye onları içeri gelmeye zorlayın.'" Christ's Object Lessons, 228.

Uyarının son unsuru önceki pasajda vurgulanmıştır. "Bütün halka" karşı bir ses olarak temsil edilen mesaj, kurtulmak için müjdenin gereklerini yerine getirme zorunluluğunu ortaya koyan ebedî müjdedir. Ebedî müjdenin ilk gereği Tanrı'dan korkmaktır ve bu korku, yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'in çarmıha gerilmesine bizim günahlarımızın sebep olduğu gerçeğine dayanmaktadır.

Hizmetinin yedi yılı boyunca Yeruşalim'e gönderilen habercinin her yönü sonsuz müjdeyi temsil ediyordu; bu, Mesih'in 27 yılından 34 yılına kadar birçoklarıyla antlaşmayı teyit ettiği yedi yıl boyunca sunulan müjdenin aynısıydı. Ayrıca bu, son günlerin son iki döneminde ilan edilen sonsuz müjdedir ve Üçüncü Vay'ın İslam mesajı olan geç yağmur mesajına özgüdür. Bu, yüz kırk dört binin mühürlenmesini, buğday ile delice otunun ayrılmasını, delicelerin Laodikya durumunu ve "satır üzerine satır" olan geç yağmur metodolojisinin bir sembolü olarak peygamberlik sözünün üçlü uygulanışını tanımlar.

O tarihteki yedi yıllık mesaj, Mesih'in mesajı ve hizmetinden ilk söz edilişin bir parçası olan "intikam günleri" bağlamına peygamberî olarak yerleştirilmiştir ve O'nun mesajı ile hizmeti, son

günlerde yüz kırk dört bin tarafından tekrar edilecektir. O zaman kendi mesajlarını "Tanrı'nın intikam günleri" peygamberî bağlamı içinde tanımlayacaklardır. Tanrı'nın Sözü'nde Tanrı'nın "intikamının" iki türü temsil edilir: halkı üzerindeki intikamı ve düşmanları üzerindeki intikamı.

Levililer'in yirmi altıncı bölümündeki "yedi kez" ifadesi, Tanrı'nın isyankâr halkı üzerindeki intikamını gözler önüne serer ve bu intikam, kutsal yerin ve ordunun hem harfî harfine hem de ruhsal olarak çiğnenmesini içerir. Kutsal yerin ve ordunun çiğnenmesi simgeselliğinin içinde, Tanrı'nın düşmanlarına yönelik intikamının simgesi de yer alır. Son günlerde Tanrı'nın kendi halkına karşı olan intikamı, yakında çıkacak Pazar yasasında Laodikya Adventizminin ağızdan kusulması olarak temsil edilir. O işaret taşında O'nun Modern Babil'e karşı intikamı da başlar.

Laodikya Adventizmi üzerine, yaşayanlar için yapılan inceleme yargısı ve onu izleyen, Sur'un fahişesi ile onun bindiği ve üzerinde egemenlik sürdüğü canavar üzerine icraî yargı, her görümün etkisinin tamamlandığı son günlerin peygamberî tarihini oluşturur. Her görüm, o iki peygamberî döneme uygulanmalıdır; çünkü geç yağmurun yöntemi, peygamberî çizgi üzerine peygamberî çizginin uygulanmasıdır. Bu iki tarihin başlangıcında İsa, o sırada yaşayanların yeryüzü tarihinin son neslinde olduklarını kanıtlayan bir "işaret" belirledi.

Birinci dönem, yüz kırk dört binin mühürlenmesinin 11 Eylül 2001'de başlamasıyla başladı. Tam da o dönüm noktasında, Mesih'in Luka yirmi birde belirlediği "işaret" yerini aldı.

Bu incelemeyi bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

Şimdi, kardeşler, Tanrı feneri taşıyan adamla birlikte yerimizi almamızı istiyor; biz de ışığın olduğu yerde ve Tanrı'nın boruya net bir ses verdiği yerde yerimizi almak istiyoruz. Biz boruya net bir ses vermek istiyoruz. Kafa karışıklığı içindeydik, kuşku içindeydik ve kiliseler ölmek üzere. Ama şimdi burada şunu okuyoruz: 'Ve bundan sonra büyük yetkiye sahip başka bir meleğin gökten indiğini gördüm; yeryüzü onun görkemiyle aydınlandı. Ve güçlü bir sesle haykırdı: Büyük Babil yıkıldı, yıkıldı; cinlerin meskeni, her kötü ruhun sığınağı ve her murdar ve iğrenç kuş için bir kafes oldu' [Vahiy 18:1, 2].

"Peki şimdi, göğün ışığı bize geldiğinde ondan hiçbir şeyi tanıyabilecek durumda değilsek, o mesaj hakkında nasıl bir şey öğrenebileceğiz? Ve Tanrı'nın Ruhu'nun onları gönderdiğine dair zerre kadar kanıtımız yokken, bizimle aynı fikirde olan birinden geldiğinde en karanlık aldatmayı da hemen benimsiveriz. Mesih şöyle dedi: 'Babamın adıyla geliyorum, ama siz beni kabul etmek istemiyorsunuz' [bkz. Yuhanna 5:43]. İşte, Minneapolis'teki toplantıdan beri burada olup biten iş tam da budur. Tanrı kendi adıyla, sizin düşüncelerinizle uyuşmayan bir mesaj gönderdiği için [siz de şu sonuca varıyorsunuz] bunun Tanrı'dan bir mesaj olamayacağına." Vaazlar ve Konuşmalar, cilt 1, 142.